

Arrest

nr. 299 217 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 7 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS, loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Eritrese afkomst te zijn en die in Italië als vluchteling werd erkend, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 april 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds inter-nationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist dit weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. De houding en het handelen van verzoekster duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan was om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen gezien zij reeds twee weken

nadat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend, besloot naar België te reizen en na een tussenstop in Ventimiglia voor twee weken Italië heeft verlaten.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekster, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekster maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zoals hierna blijkt, toont zij niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Behalve tijdens haar verblijf in het opvangcentrum aan de sociale assistenten om huisvesting te vragen, kan uit haar verklaringen vooreerst niet blijken dat zij nog andere pogingen ondernam om onderdak te vinden. Verzoekster komt in wezen niet verder dan een algemene verwijzing naar een falend systeem, zonder aan te geven welke stappen zij concreet ondernomen heeft om te kijken op de privé-markt (NPO, p. 13-14).

Uit het loutere gegeven dat zij er niet in slaagde werk te vinden tijdens haar twee weken durende verblijf in Roma, kan evenmin worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat was om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. De Raad herinnert eraan dat verzoekster reeds vier weken nadat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend, Italië heeft verlaten, waarvan zij slechts gedurende twee weken naar werk heeft gezocht. Andere stappen dan andere Eritreeërs consulteren om werk te vinden, zette zij niet.

Nergens uit haar verklaringen blijkt voorts dat zij enige poging ondernam om nieuwe documenten aan te vragen nadat die in Rome gestolen werden, dit terwijl zij door de Italiaanse autoriteiten alsook Caritas geïnformeerd werd van te de ondernemen stappen hiertoe. De houding en het handelen van verzoekster geeft aan dat zij berustte in haar lot en duiden er dan ook op dat zij geenszins van plan was om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Verzoekster toont niet aan dat zij de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege heeft gebruikt.

In weerwil met wat verzoekster voorhoudt, kon zij verder wel degelijk genieten van medische zorg nu zij medicatie kreeg voor haar maagproblemen (NPO, p. 14). De loutere bewering dat deze medicatie niet het gewenste resultaat gaf, toont het tegendeel niet aan. Nergens uit blijkt overigens, noch toont verzoekster aan dat zij voor deze problemen nog in België behandeld diende te worden. Uit de bijgebrachte documenten blijkt in ieder geval niet dat in Italië eventuele medische opvolging onmogelijk is voor verzoekster.

Verzoekster toont niet aan dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Italië. Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder, weet niet te overtuigen gelet onder meer op het gebrek aan pogingen van verzoekster om daadwerkelijk in Italië, buiten het opvang-centrum, een leven aldaar op te bouwen. Temeer haar een verblijfsvergunning werd verleend met geldigheid tot 15 augustus 2027 (brief Italiaanse asiendiensten van 23 december 2022) waarop zij bij een terugkeer naar Italië aanspraak kan maken gelet op haar beschermingsstatuut aldaar. Daarenboven is verzoekster vergezeld van een meerderjarige zoon en blijkt uit het handelen van verzoekster in Italië een grote mate van zelfredzaamheid en ondernemendheid. Zij verhuisde immers van Catania naar Rome omdat er in Rome ook Eritreeërs waren en wist zij met hen connectie te maken; zij zamelden zelfs geld in voor verzoekster zodat zij haar reis naar België kon betalen.

Verzoekster toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Italië, dit mogelijks met de hulp van de Italiaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

5. De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, volstaat niet om zonder meer

aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

6. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Italië gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermings-verzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Italië is gesteund op de informatie zoals aangebracht door verzoekster.

7. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levens-behoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingen-verdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend, kan stellen.

8. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsebepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 november 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 293 364 en 293 361 (volgnr. 15) worden samen opgeroepen en behandeld.

Tolk 1496 staat onder eed en tolkt Tigrinya – Nederlands in beide zaken.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord, verwijzen de verzoekende partijen bij monde van hun advocaat naar “de lamentabele toestand in Italië”, waar verzoekers om internationale bescherming – zelfs indien ze er een beschermingsstatus kregen toegekend – aan hun lot worden overgelaten en op straat dienen te overleven, wat maakt “dat men de keuze heeft tussen de pest en de cholera”. De voor de verzoekende partijen aanwezige advocaat meent dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan gelden ten aanzien van Italië en maakt de bijkomende bedenking dat de aanwezigheid van (minderjarige) kinderen binnen het gezin hun situatie nog problematischer maakt, aangezien ouders moeten kunnen zorgen voor hun kinderen en hen daartoe in Italië de mogelijkheid wordt ontzegd. Voor het overige verwijst hij naar de stukken die werden overgemaakt door de dominus litis. Verder bevraagd door de voorzitter, stellen de verzoekende partijen dat zij in Italië (Catania) in moeilijke, donkere omstandigheden hebben moeten overleven, terwijl zij in België worden omringd met goede zorgen en de kinderen hier met goede resultaten naar school kunnen gaan. De verzoekende partijen wensen de Belgische overheid hiervoor te bedanken en stellen dergelijke kansen niet te zullen krijgen in Italië, waar zij op straat zullen moeten overleven. Op vraag van de voorzitter verduidelijken zij nog thans in België in een opvangcentrum te verblijven.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekster – net als haar meerderjarige zoon (zaak RvV 293 364) – ter terechtzitting met voormeld betoog geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 september 2023.

5.1. Aan verzoekster en haar kinderen, werd in Italië internationale bescherming toegekend. Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in België geen concrete elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds eerder werd toegekend in Italië, zoals in de beschikking wordt vastgesteld.

Verzoekster slaagt er ter zitting niet in om een ander licht te werpen op de gronden in de beschikking van 26 september 2023. Zij onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige en concrete poging aangezien zij niet, laat staan concreet, ingaat op de gronden van de beschikking en er geen concrete en inhoudelijke repliek op formuleert.

Het doel van een vraag tot horen is evenwel om concreet aan te geven met welke gronden in de beschikking die er het voorwerp van uitmaakt men het niet eens is en waarom. Verzoekster blijft hiertoe dus in gebreke. Ze laat, door ter zitting louter eerder aangehaalde verklaringen en argumenten, zoals aangaande haar levensomstandigheden en die van haar gezin in Italië, waarop reeds uitgebreid is ingegaan, te herhalen, na om een concreet antwoord te bieden op de beschikking van 26 september 2023.

De Raad herhaalt dat, zoals in voormelde beschikking werd opgemerkt, het verzoekster toekomt om in haar geval concreet aan te tonen dat de internationale bescherming die haar in Italië werd toegekend niet (langer) effectief of toereikend is en dat haar situatie aldaar er een was van zeer verregaande materiële deprivatie of dat bij terugkeer een dergelijke situatie dreigt. De Raad verwijst naar wat hierover in de beschikking (in punten 2 e.v.) wordt opgemerkt, waarbij uitgebreid wordt ingegaan op het interstatelijk vertrouwensbeginsel als weerlegbaar vermoeden en wordt vastgesteld dat verzoekster dit vermoeden niet weerlegt.

5.2. Zoals eerder in de beschikking onder punt 3 werd vastgesteld, blijkt uit de informatie die voorligt in deze stand van zaken niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat een statushouder die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes

om, bij terugkeer naar Italië a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid waartegenover de Italiaanse autoriteiten onverschillig zouden staan.

Verzoekster verwijst ter terechtzitting naar *“de lamentabele toestand in Italië”*, meent dat statushouders aan hun lot worden overgelaten en op straat dienen te overleven waardoor *“men de keuze heeft tussen de pest en de cholera”*, en stelt dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet kan gelden ten aanzien van Italië, en dit des te meer geldt en problematisch is bij een gezin met (minderjarige) kinderen zoals in verzoeksters geval, aangezien ouders steeds moeten kunnen zorgen voor hun kinderen maar hen in Italië de mogelijkheid hiertoe wordt ontzegd.

Met zulk algemeen betoog toont verzoekster echter niet in concreto aan dat de inlichtingen waarop de analyse in de beschikking over de situatie van statushouders in Italië is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt zij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dit niet langer kan gelden ten aanzien van Italië, zoals verzoekers advocaat ter zitting voorhoudt, weet aldus niet te overtuigen en kan niet worden aangenomen.

5.3. Derhalve is het, gelet op het voorgaande, noodzakelijk om verzoeksters verzoek om internationale bescherming te beoordelen op basis van haar individuele omstandigheden, zoals al eerder in de beschikking werd aangegeven, waarbij erop werd gewezen dat *“In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.”*

In de beschikking werd ook onder meer opgemerkt dat *“Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).”*

5.4. Aangezien verzoekster ter zitting geheel nalaat concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking, maar zich beperkt tot algemeenheden, werpt zij geen ander licht op wat in de beschikking met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld, zoals uiteengezet in punten 4 e.v., onder meer wat betreft haar snelle vertrek aldaar nadat zij er de vluchtelingenstatus verkreeg en het gebrek aan dan wel haar erg beperkte inspanningen om er de rechten en voordelen verbonden aan haar status, zoals inzake toegang tot o.a. huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg, te laten gelden en het nalaten om de middelen die het recht en haar status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen ook in de bestreden beslissing op goede gronden wordt aangestipt. Rekening houdend met de door haar afgelegde verklaringen en aangebrachte argumenten, elementen en documenten, toont verzoekster niet aan dat de internationale bescherming die zij in Italië heeft verkregen geen effectieve bescherming is, en dat haar situatie er een was van zeer verregaande materiële deprivatie of dat bij terugkeer een dergelijke situatie dreigt.

Wat betreft het betoog dat ouders moeten kunnen zorgen voor hun kinderen en haar daartoe in Italië de mogelijkheid wordt ontzegd, merkt de Raad op dat verzoeksters oudste zoon reeds meerderjarig is en dat hij haar kan ondersteunen. De Raad herhaalt dat verzoekster slechts erg beperkte stappen ondernam om haar situatie te verbeteren en een duurzaam verblijf op te bouwen in Italië.

Waar de advocaat ter zitting verwijst naar de eerder door de dominus litis overgemaakte stukken, wijst de Raad erop dat deze in het kader van het beroep van verzoeksters oudste zoon werden neergelegd, en dat bij arrest van 21 december 2023 met nr. 299 216 werd vastgesteld dat die stukken louter betrekking hebben op (taal)onderwijs dat verzoeksters zonen hier in België volg(d)en, doch op geen enkele wijze verband houden met hun situatie in Italië waar zij internationale bescherming genieten, met name: *“De documenten die verzoeker op 20 november 2023 per aanvullende nota overmaakte, door hem aangeduid als “1. Attest sociale promotie: Franse taal; 2. Attest volgen Franse taal; 3. Attest schoolvolgen van H.; 4. Schoolresultaten H. en 5. Inschrijvingsbewijs lessen sociale promotie”, hebben louter betrekking op zijn situatie en die van zijn jongere broer hier in België, meer bepaald aangaande (taal)lessen die hier worden gevolgd, maar niet op die in Italië. Deze stukken houden er geen verband mee en werpen dan ook geen ander licht op hetgeen met betrekking tot verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld en geoordeeld.”*

Die documenten zijn ter zake dan ook niet dienstig.

De argumentatie van verzoekster op zitting dat zij in België worden omringd met goede zorgen en de kinderen hier met goede resultaten naar school kunnen gaan, en zij de Belgische overheid hiervoor dankbaar zijn, heeft eveneens louter betrekking op hun situatie hier in België als verzoekers om internationale bescherming, maar niet op die in Italië waar zij internationale bescherming genieten. De opmerking dergelijke kansen niet te zullen krijgen in Italië waar zij op straat zullen moeten overleven, is een algemene, blote bewering waarmee verzoekster niet concreet aantoonde dat de bescherming die zij in dat land hebben gekregen niet effectief en doeltreffend is en dat hun persoonlijke situatie er een was van zeer verregaande materiële behoefte of dat bij terugkeer naar Italië een dergelijke situatie dreigt.

Waar nog wordt verwezen naar de moeilijke, donkere omstandigheden in Catania waarin zij hebben moeten overleven, wijst de Raad erop dat zij daar gedurende zeven maanden hebben verbleven als verzoekers om internationale bescherming en dat zij het opvangkamp in Catania hebben verlaten eens zij als vluchteling werden erkend. Hun toenmalige situatie als verzoekers om internationale bescherming in Catania heeft bijgevolg geen uitstaans met hun situatie als statushouders in Italië, minstens wordt niet concreet uiteengezet wat de relevantie is van een verwijzing naar hun verblijfsomstandigheden als asielzoekers in Catania voor hun verblijfsomstandigheden als statushouders in Italië.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. MAES
-----------	---------